

ИСТИНА КОЈА ОСЛОБАЂА

ДЕЛО СВЕТОГА ДУХА У ЖИВОТИМА ПРАВОСЛАВНИХ СВЕШТЕНИКА

*”А кад он дође, Дух истине, упутиће вас у сву истину...”
(Еванђеље по Јовану 16:13)*

*”Ако ви останете у мојој науци, онда сте заиста моји
ученици, и сазнаћете истину, и истина ће вас ослободити.”
(Еванђеље по Јовану 8:31-32)*

ДУМИТРУ КОРНИЛЕСКУ (DUMITRU CORNILESCU), бивши свештеник Румунске православне цркве

Думитру Корнилеску је рођен 1891. у месту Сласома у општини Мехединци. Његов отац је био учитељ, а његови дедови, и са очеве и са мајчине стране, били су свештеници. Након што је и сам осетио позив да постане свештеник отишао је у Букурешт да студира теологију.

Думитру није био задовољан формализмом и ритуалима. Желео је да проникне дубље у право разумевање хришћанства. Директор теолошког семинара је увидео његову жељу и дао му каталог верских књига из иностранства. Предложио му је да их наручи и прочита. Тако је почело право формирање Думитруа као верника.

Читајући ове књиге на енглеском, француском и немачком, установио је да све оне говоре о једном посебном хришћанском животу, сасвим различитом од религиозног живота који је видео у својој земљи. Ускоро му је пала на ум идеја да почне да преводи делове ових књига и да их објављује у тадашњим часописима. Касније је почео да их штампа и у целини. Писци које је читао а касније штампао њихова дела су: Frank Thomas, F. Bettex, R. A. Torrey, S. D. Gordon, J. H. M. Conkey, George Muller, C. H. Makintosh и други.

У годинама студирања теологије, Думитру Корнилеску се прикључио цркви Светог Стефана у Букурешту, која је носила и назив 'Родино гнездо'. У тој цркви је као свештеник службовао Тудор Попеску, младић са посебним моралним ставом и са изванредним даром говорништва. Његове проповеди су почеле да привлаче многе људе, међу којима су били и извесни интелектуалци из главног града. Тудор Попеску је именовао Корнилеску за ђакона и дао му могућност да у цркви дели књиге које је штампао.

У књигама које је одушевљено читао и страствено преводио, Корнилеску је приметио честе цитате из Библије. Он је, наиме, покушавао да прочита Библију на румунском језику али није ништа разумео. Стога, није схватао зашто се овим странцима, ауторима књига које је читао, толико допада Библија. Постепено је дошао до сазнања да проблем није био у Библији, него у начину на који је била преведена на румунски језик. И, за једног страственог преводиоца, следећа мисао је дошла природно: да направи нови превод Библије, превод који ће сви разумети. Ипак, схватио је да такав подухват захтева много година рада, а он није могао да себе види искључиво у том послу.

Ипак, Бог је радио на многим подручјима истовремено. Управо тада, једна госпођа из високог румунског друштва, принцеза Ралука Калимаки, била је у Швајцарској са својим супругом Кантакузином Пашканијем. Он је био председник Конзерваторне коморе Румуније тог времена. Принцеза је посетила верске заједнице у Женеви, и тако дошла до личног познања Господа Исуса као и до схватања да Библија може да има велику вредност у животу једне нације. Она је управо добила једно значајно наследство од своје мајке, и одлучила је да је инвестира у штампање Библије на румунском. Вратила се у Букурешт и почела преговоре са неколико црквених зва-

ничника око реализовања овог пројекта. Неки од њих су јој објаснили да су сви преводи Библије на румунском сувише верни словенском језику и да не заслужују да се поново штампају. Оно што би требало да се уради јесте нов превод, директно са јеврејског и грчког језика, на популарни румунски језик.

Принцеза је онда кренула у потрагу за преводиоцем и... пронашла је Думитруа Корнилескуа. Он је 1916. године завршио факултет и био хиротонисан као целибатни свештеник у Хуши. По споразуму између принцезе Калимаки и епископа Никодима, другог дана по хиротонисању, Корнилеску је кренуо према конаку принцезе у селу Стаучешти, у општини Ботошани, и почео је да ради на преводу Библије. После непрекидног рада у трајању од четири године, Библија је била спремна за штампу. Године 1920. је у Букурешту штампао „Књигу Псалама“ или „Псалтир Цара Давида“, у издању Еванђеоског Румунског Друштва, у штампарији Гутенберг. Нови завет је штампао 1921. а касније исте године, штампао је целу Библију.

Док је радио на преводу Библије и паралелно читао друге књиге које су му помогле да разуме библијски текст, Корнилеску је схватао дело које је Бог учинио кроз свог Сина Исуса Христа за наше спасење и начин како се ово спасење може постићи.

На нашу срећу, Корнилеску је касније написао једну књижицу где је описао начин како је дошао до спознања светлости божанске истине. Ево неколико цитата из ове приче:

Како сам се обратио Богу и како сам о томе говорио другима

Био сам у школи и учио да постанем свештеник. Нисам знао шта значи имати личног Спаситеља. Имао сам љубав према њему али га нисам познавао. Једног дана ми је директор школе дао каталог са много верских књига из иностранства. Остао сам запањен кад сам видео колико има хришћанских књига, док је у то време код нас било јако мало.

Наручио сам их и почео да читам. Док сам их читао видео сам да све говоре о једном посебном хришћанском животу, сасвим различитом од религиозног живота код нас. Све више сам горео за оваквим животом и говорио себи: „Ово ће бити моја служба када постанем свештеник: да обзнаним нашем народу овај живот“. Али како?

Нисам могао да дочекам да постанем свештеник, већ сам одмах почео да преводим одломке из тих књига, а понекад чак и целе књиге и да их шаљем свим верским часописима у нашој земљи. Очекивао сам живот о коме су оне говориле, али живот није долазио. Почео сам темељитије да читам и размишљавам. Увидео сам да све те књиге говоре о једној јединој књизи: о Библији. Оне су говориле да свако треба да има Библију, да је свакодневно чита и живи у складу са њеним учењем. До тада ни ја нисам тако чинио, те сам почео да читам Библију свакодневно. После неколико дана, Библија ми се није допала. Испред себе сам имао јако накарадан превод и нисам могао да га разумем. А када сам почео да читам на другом језику, разумео сам је и јако ми се свидела. Говорио сам себи: ако мој народ треба да схва-

ти хришћански живот из Библије, онда треба да има превод који ће разумети. Тако сам почео да размишљам да почнем са превођењем. Почео сам да преводим Еванђеље по Матеју за себе, али сам брзо схватио да ја немам финансијских средстава за евентуално штампање.

У исто време, стално сам преводио и штампао мале књижице. Тако сам штампао један календар са хришћанским размишљањима за сваки дан. Неко је послао календар принцези Калимаки у Женеву и њој се јако допао. Кад се вратила у земљу, замолила ме је да је посетим. Рекао сам јој да размишљам да направим нови превод Библије. „Управо и ја размишљам о томе“ одговорила ми је. Наследила је суму новца коју је наменила управо овом циљу: ширење Библије у нашој земљи.

Док сам радио на преводу Новог завета, за сваку реч на грчком требао сам да гледам у речник да бих схватио смисао. Тако сам дошао до закључка да сам имао сасвим другачија схватања о најједноставнијим духовним појмовима. На пример, увидео сам да Библија јако много говори о греху. Схватио сам да је грех нешто страшно пред Богом, ако Он о њему говори тако много.

Увек сам веровао да је грех нешто јако лоше пред Богом, али нисам знао шта конкретно. Мислио сам да су убице грешници и да им је место у затвору. Али кад сам прочитао у Библији: „...да ће сваки који се гневи на брата свога бити крив суду.“ (Мт. 5:22) остао сам запањен, јер сам знао да се свако љути свакодневно.

Кад сам дошао до стиха у посланици Римљанима који каже да су „сви сагрешили“, нисам могао да се помирим са тиме. Говорио сам: „Не разумем зашто Библија каже да су сви сагрешили. Ако не познајем друге, познајем себе. Нисам никог убио, нисам био у затвору, тако да не могу да кажем да сам грешник.“ Ни овај стих нисам разумео, па сам кренуо даље.

Кад сам дошао до стиха: „Нема ниједног праведног. Нема ниједног човека који би чинио добро...“ мало сам се наљутио на њега. „Ово не могу да верујем“, говорио сам. Знао много људи који су многе добре ствари учинили. А ако не познајем друге, знам себе. Учинио сам многа добра дела, делио књижице, дао сам нешто новца за Бога и тако даље. И сада, чиним једно јако добро дело: преводим Библију на језик мог народа. Зашто онда Библија каже да „нема никога ко би чинио добро“ кад сам ја тај који чини добро? Нисам разумео, па сам ишао даље. Стигао сам до стиха који каже да је „плата за грех смрт“, осмехнуо се и рекао: „Немогуће је веровати такве ствари, зато што цео свет умире: и добри и зли. Каква је то плата ако је свако добија?“ Тек када сам дошао до оног у Откривењу 20:14 који говори о „другој смрти“, односно о ватреном језеру, схватио сам: Ово је смрт која је плата за грех. Али то је страшно. Хтео сам да знам ко се налази у ватреном језеру. Кад сам видео да су тамо убице (Откривење 20:8) рекао сам: ‘Врло добро, убице и треба да буду тамо јер су велики грешници’.

Удубио сам се у разматрање па сам, на своје велико изненађење, увидео да су тамо и лажови. Па зар је лаж тако велик грех да буде кажњен истом казном као и убиство? Па свако изговара лаж сваког дана, и то не само једну, него више и различите. И ако је тако, па и ја сам рекао мноштво лажи у свом

животу. Сада сам се добро уверио да сам грешник, али не само грешник, него осуђени грешник који иде ка огњеном језеру. Обузео ме је страх и понављао сам: „Никако не желим да стигнем тамо.“

У то доба нисам познавао пут спасења. Нисам знао шта да урадим да не бих доспео у огњено језеро. Истраживао сам и даље. Кад сам дошао до стиха у посланици Римљанима који каже да се „сви оправдавају за бадава“, мислио сам: чудно! Ова књига је пуна контрадикторности. До сада сам видео да су сви грешници, осуђени на смрт, а сада одједном „сви се оправдавају за бадава“. О чему се овде заправо ради, питао сам се? Читао сам врло пажљиво овај стих, и увидео разлику. Да, „оправдавају за бадава – Његовом благодаћу - на основу искупења у Христу Исусу, кога је Бог поставио као жртву измирења - Његовом крвљу“. Рекох себи: „Исус Христос је умро за грехе? Учио сам у школи да је умро за грехе целог света (1. Јованова 2:2)! Али какву ја корист имам од тога, кад сам ја грешник а моји греси нису опроштени? Ипак, ако је умро за грехе целог света, умро је онда и за моје грехе. Увидео сам у овој књизи да постоји опроштење греха, да је Христос умро и за мене.“ То је био први корак.

Други корак је био откривење да немамо мртвог него живог Спаситеља, са којим можемо да ступимо у контакт. Он је умро за наше грехе, али је и ускрснуо да нас оправда. И сада је он живи Спаситељ. Највећа је радост била кад сам открио да је Он не само живи пријатељ са ким могу разговарати, него да у живом Спаситељу имам моћ да победим грех, јер је Он сломио моћ непријатеља својим ускрсуњем.

Ја сам мислио да је грех део наше природе, да другачије не можемо, да морамо да грешимо, па разумете моју радост кад сам открио да постоји таква сила која побеђује грех. Прихватио сам га као свог живог Спаситеља. Последње сам открио да је Он Господ. Господ значи господар. Он је господар, а ми смо слуге. Не припадамо више себи, него смо Његови са свиме што имамо и свиме што јесмо. Тако сам га прихватио као Господа и личног господара, који треба да заповеда, а ја да послушам. Он је тако диван Господ и Господар у кога можеш потпуно да се поуздаш!

На овај начин сам се обратио Богу! Сада сам знао да сам наново рођен, да сам дете Божије. Више нисам читао Библију са питањима која сам постављао раније: Да ли је то могуће? Да ли је истина? Сада су питања била потпуно другачија: „Да ли ја имам оно што захтева ова књига? Да ли сам такав каквим ме она жели?“

Ипак, постојала је и једна потешкоћа. Ја сам био једина особа која је започела нови живот на овакав начин. Читао сам и друге књиге које су све ово наведено потврдиле. Али биле су то само... књиге. Почео сам да размишљам: „Овакав начин живота је јако леп. Али можда је то само моја уобразиља, јер сам овакав живот добио само читањем и проучавањем Библије?“

Ипак, сада сам сваки стих видео у новом светлу. И одмах ми је дошао на ум онај из посланице Филиплјанима 4:6: „...Него у свему молитвом и мољењем са захваљивањем нека се ваше молбе Богу очитују.“ Рекао сам: „Господе, не могу да кажем да сам неверник. Верујем сваку реч из Твоје Речи. Али не знам да ли сам на добром путу. Ако ми даш прилику да видим

једну душу како долази Теби, на исти начин, бићу потпуно уверен да сам на добром путу.“

Молио сам се. После три месеца, једног јутра, два младића из војне школе су дошла да ме питају како могу да се што боље припреме за смрт. Одлазили су на фронт и нису знали да ли ће се вратити живи или ће умрети. Истини за вољу, нису били спремни за смрт! Ја као свештеник, требао сам да знам како неко треба да се припреми за смрт. Одговорио сам: „Да, добро је што сте дошли сада, јер да сте дошли пре три месеца, не бих знао да вам одговорим. Христос је умро за ваше грехе и ако верујете у ово и прихватите за себе, а уз то предате ваше срце и животе у Његове руке, имаћете опроштење греха и бићете спашени. Уколико одете на фронт и тамо погинете, Спаситељ ће вас сачекати и примити вас к себи. Али ако се вратите, имаћете дужност да говорите и другима како могу да буду спремни за смрт.“

Обрадовали су се тој вести. Прихватили су је и отишли назад у касарну говорећи другима да су спашени и да су им греси опроштени. Неки су им се смејали, други су пак хтели да чују више о томе. Следеће недеље су довели и друге и њима сам говорио о овој истини. Неки од њих су се одлучили да следе Господа, и после неког времена, био је то добар број душа које су се одлучиле за Господа...

Превод Библије који је сачинио Думитру Корнилеску је данас најраспрострањенији превод међу протестантима и неопротестантима. Овај превод није одобрен од стране светог синода Румунске православне цркве, јер је Корнилеску напустио православну цркву и тако постао један од оснивача Еванђеоске румунске цркве. Популарност овог превода, веома цењеног, доказана је великим бројем поновљених издања (1931, 1942, 1946, са новом ревизијом 1989, и са новим тиражима 1990, 1996, 2000, 2002 и 2005. године).

Превод Библије на модеран румунски језик, односно, језик који се говорио у првој четвртини XX века, Корнилеску је започео због потешкоћа језика на који је Библија била превођена до тог времена. Тај је језик био архаичан румунски са словенским знацима на словима.

После великих доктринарних неслагања са људима из виших теолошких кругова тога времена, Корнилескуа је саветовао сам патријарх Мирон Кристеа да за једно време напусти Румунију. Из тог разлога се и преселио у Швајцарску 1923. године, где је остао све до своје смрти 1975. године.

Целог свог живота је проповедао и писао о потреби повратка Богу. Из много цркава из Румуније и САД пастори и верници су му писали писма са дубоком захвалношћу Богу. Изражавали су велико поштовање према Корнилескуу због благослова који је његов превод Библије донео у њихове животе и у живот румунског народа уопште. У тим писмима верници су изражавали своје поштовање према ономе који је у руке румунског народа у земљи и расејању ставио Библију, Књигу над књигама, Божју реч, на најјаснијем и најлепшем румунском језику. Корнилескуов превод Библије је штампан у милионском тиражу и присутан је свуда на планети где се говори румунским језиком. Из тог разлога, сачинитељ овог превода је био прозван – Лутер Румуније.

ТУДОР ПОПЕСКУ (TUDOR POPESCU), бивши свештеник Румунске православне цркве

Тудор Попеску је био свештеник у цркви „Родино гнездо“ у Букурешту, који је увео нови начин проповедања еванђеља. Доживео је велики успех таквим начином проповедања али такође и велика противљења од стране других свештеника. Неколико свештеника из Букурешта, вероватно љубоморни због огромног успеха у јавности који је имао Тудор Попеску, почели су да га оптужују да је оно што он проповеда у ствари протестантизам. Било им је тешко да докажу тако нешто, јер се Попеску ограничио само на објашњавање/тумачење Библије. Ови свештеници су слали шпијуне у цркву „Родино гнездо“ да бележе све што ради свештеник Попеску, са надом да ће овај једног дана рећи или учинити нешто што ће се доказати као јерес.

На крају крајева, њихова надања су се испунила. Свештеник Тудор Попеску који је веома пазео на све оно што пише у тексту литургије, приметио је једног дана проблем. У тексту литургије је постојала молитва по којој свештеник тражи да греси људи буду опроштени захваљујући молитвама светитеља које ови на небу упућују Богу. Тада је изјавио: ‘Ја проповедам људима у складу са Библијом, која учи да се опроштење грехова добија захваљујући жртви нашег Господа Исуса на крсту уместо нас и кроз нашу веру у ову жртву! Како онда могу да тражим од Бога да нам опрости грехе због молитава умрлих светитеља? Ово је очигледна противуречност!’

И тако је Попеску одлучио да у литургији изостави ову моливу. Ово су одмах приметили шпијуни присутни у цркви. Неко је упитао Попеску зашто је изоставио молитву из литургијског текста а он је одговорио да је то учинио зато што не верује да су наши греси опроштени зато што се за нас моле светитељи, него су опроштени зато што је за њих умро Господ Исус Христос.

Попеску је одмах био оптужен у Патријаршији за јерес, јер није веровао у улогу светитеља као посредника, као и за непоштовање према нима. Патријаршија је затражила објашњење. Следи неколико одломака из одбране свештеника Попескуа:

„Знам да су вас тенденциозно и лажно обавештавали о мени, али ствари стоје онако како их ја износим овде.

Оно што се односи на клањање Светој Девици Марији и светима, ја стојим у општој православној формули која каже: Богу се поклони, а свете поштуј. Сматрам да је Православна црква нашла срећну формулацију, а то је ова поменута. Ја стојим у овој формули и сматрам било коју другу науку страном истинитом Православљу. И праведно је да тако буде. Клањамо се Богу јер је свуда присутан, види све, чује све. Светитељи, отишавши на небо, нису због тога постали богови, да могу да слушају молитве људи са различитих страна земље. Свудаприсутност и свезнање поседује само Бог. Клањање светитељима је чак забрањена од стране светих који су били испирисани Богом. (Дела 10:25-26; 14:1-5). Улогу посредника код Бога немају светитељи, него једино Исус Христос: „Јер Бог је један и један је посредник између Бога и људи, човек Исус Христос, који је самога себе дао као откуп за све“ (1 Тим.

2:5-6). Само за Исуса Христа се каже да се моли за нас: „Стога и може сасвим да спасе оне који његовим посредством прилазе Богу, пошто свагда живи – да се моли за њих“ (Јеврејима 7:25).

У пракси, поклоњење или поштовање светитеља је врло лако и без моралних обавеза. Сваки се човек може поклонити светима, али их само онај части који иде њиховим стопама. Изгледа врло лако да се поклатиш неком свецу, али ако на твој живот ништа не утиче од његовог живота, такво поштовање је срамотно. Колико је људи, који упућују молитве свецима, променило своје животе после тога? Ниједан. Наравно, ове молитве које се називају „акатисти“ производе добит, али не производе хришћански живот. А управо за тим имамо потребу.

Ако се ја не поклањам светитељима, то не значи да их не поштујем. Напротив, управо сада када сам одлучио да живим по еванђељу, тек сада разумем свете, дивим им се и волим их. Као доказ своје чврсте вере они су положили свој живот за Христа и нису га се одрекли. Радије су изабрали смрт него да изрекну лаж: било би им лако да се пред властима одрекну Христа, а да у мислима наставе да му служе.

Да нас они молитвом могу спасити то може рећи само онај коме је еванђеље Господње потпуно страни. Тамо се јасно показује да спасење долази по вери у Исуса Христа, где се подразумева жива вера, вера која се манифестује добрим делима. „Шта да чиним да бих се спасао?“ упитао је тамничар из Филипа. „Поверуј у Господа Исуса, па ћеш бити спасен и ти и твој дом.“ (Дела ап. 16:30, 31). Даље читамо у Делима 4:12: „Нема спасења ни у једном другом, нити има другог имена под небом, даног људима, у ком треба да нађемо спасење.“

Неко може да каже да Света традиција тј. предање проповеда другачије! Ако је то истина, онда је Свето писмо у контрадикторности са светом традицијом. Један од та два ауторитета мора да је у праву: или Свето писмо или Света традиција! Оба не могу никако. Једно треба прихватити, а друго одбацити.

Ипак, у Откривењу Јовановом се говори о молитви светих. Добро је да видимо како се они моле. У 6:9-12 они траже да Божији суд над становницима земље дође што пре. Да ли се они ту моле за њихово спасење или за њихово кажњавање? На другом месту се помиње молитва светих, а последица тих молитви је невоља на земљи (Откривење 8:3-5). На трећем месту свети се моле прослављајући Јагње (Откр. 5:8-10).

Једину ствар коју следим јесте да доведем душе Христу. Сваком човеку кажем: Човече, ти си изгубљени грешник! Христос је умро за грешнике да би их спасио. Да ли заиста верујеш у Њега? Спасен си! Не верујеш? Изгубљен си! Какав је твој став према Исусу Христу? Примаш ли га као Господа и Спаситеља? Дајеш ли му свој живот и срце? Од тога зависи твоја вечност! Одлучи да у свему следиш Њега, или немој више да носиш Његово име (хришћанин). Ово је садржај сваке моје проповеди.

Никад нисам изгубио из вида да ме Христос није послао да вршим богослужења, него да проповедам, не да читам молитве, него да научавам. Моја првенствена дужност је да проповедам еванђеље и то ћу чинити док

сам жив. Ако проповедање еванђеља значи скретање са пута Православља, онда сам се заиста удаљио. Изгубљен сам! Ипак, ја верујем да су изгубљени сви који не верују еванђеље, не живе га и не проповедају.“

Упркос његовој одбрани, свештеник Тудор Попеску је био проглашен кривим за јерес и лишен свештеничког достојанства 1924. године. Он није престао да проповеда еванђеље, изнајмио је једну салу и тамо је започео своју „скупштину“. По моделу ове заједнице настале су и друге, нарочито у Мунтенији и Олтенији. У комунистичком периоду ове заједнице су морале да се прикључе неком покрету признатом законом, тако да су се ове заједнице прикључиле „Хришћанима по еванђељу“.

Корнилеску је записао о свештенику Попескуу:

У Букурешту сам имао једног пријатеља свештеника. Био је удовац. После смрти своје супруге, мучила га је мисао како да доведе душе Христу. Није знао како. Чуо је о мом обраћењу и раду. Писао сам му неке ствари, али није разумео. Кад сам дошао у Букурешт, разговарали смо о еванђељу. Није разумео како је он, свештеник, поштен, један од бољих, заправо грешан. Није могао да верује да треба да се врати Богу: био је сувише добар за тако нешто! После много разговора и љутње, желео је да ме чује како проповедам у његовој цркви и ако се „више људи обрати Богу“, видеће шта ће да предузме. После неколико мојих проповеди, желео је и он да проповеда о „повратку Богу“. Ја сам му објаснио да ако жели то да проповеда, треба да се и сам обрати Богу.

Једне недеље док је сликовито говорио о грозоти греха, увидео је сопствену грешност и обратио се Богу. Од тада је почео да проповеда силом Божијег Духа. Полако, све више људи је почело да похађа такве састанке. Ја сам завршио превод и штампање Библије, такође и трактате и књиге за напредак хришћанског живота. Покренули смо и часопис „Хришћанска истина“ у циљу евангелизације. Многи су се људи по први пут упитали јесу ли спасени или не, а неки од њих су се обратили Богу читајући трактате, књиге и часопис.

Многи од обраћених људи су били дивно сведочанство о делу Светог Духа у њиховим животима. Неки од њих су научили и да читају само да би могли да читају Нови завет.“

Јосиф Трифа (IOSIF TRIFA), бивши свештеник Румунске православне цркве

Јосиф Трифа је рођен 1888. у селу Ђертеђе, поред Кмпени, у Западним планинама. Похађао је гимназију у Бејушу а онда студирао теологију у Сибиу. Вратио се у своје родно село као учитељ, а потом био хиротонисан као свештеник. Године 1921. митрополит Балан га је позвао у Сибиу и дао му службу духовника на Теолошком факултету. Године 1922. митрополија из Сибиуа је одлучила да штампа један часопис о религијском васпитању за румунска села, а свештеника Трифу је поставила за издавача. Часопис је носио назив „Светлост села“. Био је намењен народу и излазио једном недељно. Први број је штампан 2. јануара 1922. године.

Ево шта је, између осталог, написао свештеник Трифа у овом првом броју: „На темељу новог поретка у селу – а и у земљи – треба да стоји страх Божији и послушност Његовој Речи. Да почнемо од почетка: од вере и љубави Божије... јер без овог почетка ништа добро и трајно се не може учинити... Само један лек може дати свету и нашој земљи здравље и спасење: да се људи и народи врате Исусу, Његовој науци и Његовој заповести љубави. Онда ће се мир за стално уселити међу народе.“

Само да се подсетимо да је у то време Ардеал био уједињен са матичном државом само три године. Румуни из Ардеала су полагали огромне наде у уједињење, али много од тога се показало као испразно. Побољшање ситуације је нарочито у селима ишло веома споро. Иако на економском плану ствари нису стајале добро, на моралном и духовном плану биле су још горе. Јосиф Трифа је нашао за сходно да преко часописа „Светлост селима“ говори о злу у румунском друштву, а нарочито о злу у селима.

Песник Traian Dorz, ученик свештеника Трифе и вођа ‘Војске Господње’ после његове смрти, описао је историјат овог покрета са насловом: „Историја једне жртве – сведочанства о почетку и првих 12 година Војске Господње“. Ово дело још увек није штампано, постоји само копија откуцана у два примерка, из које црпимо информације о Јосифу Трифи и Војсци Господњој.

Ево шта Traian Dorz пише о првој години рада свештеника Јосифа Трифе у „Светлост села“:

„Уместо сивих чланака ‚комитета‘ који се скоро сасвим повукао – са страница часописа су сада горели његови укори и најаве против греха, осуђивање лакомости политичара, пристрасности судија, неправде закона – пропадање друштва и одсуство цркве. Док сиротиња умире, инвалиди просе, народ пати, вера се губи, сиромаштво се шири, странци се гоје а ђаво се смеје – Црква ћути и чека“.

У целокупном рату са злом уопште, наравно да глас који је долазио преко „Светлост села“ није био једини који је викао и информисао народ. Али је био једини који је био дубоко уверен да само нановорођење душе може зауставити пропаст и донети спасење. Глас који је говорио да нас само снажан и потпун повратак Христу може спасити и подићи. Само вера и проналажење Христове жртве на крсту једини су пут спасења из смрти и осуде у којој се налазимо.

Док су други нудили свакојака „решења“ и преписивали разноврне „лекове“ против болести друштва, свештеник Јосиф је инсистирао и говорио о једином спасоносном леку кога је он видео, а то је био Христос.

После годину дана писања за часопис, Јосиф је схватио да говори у празно. Схватио је да нико не реагује на његов позив. Овај Божији човек је достигао тачку кризе у ноћи завршетка једне године и почетка нове. Из ове кризе се родила иницијатива позива људи на деловање против греха. Из овог позива је настало покрет ‘Војске Господње’. Увидевши грех и пад народа, Јосиф Трифа се питао: „Шта сам ја учинио да ови несрећни пијанци и псовачи са грозотом схвате своју изгубљеност и грех? Шта сам учинио да Христос буде приближен њима и они приближени Христу? То је једини начин за спасење појединачне људске душе или целог народа.“

Веома потресен почео је да пише речи инспирисане Светим Духом, позив целом румунском народу и свим хришћанима да донесу велику одлуку:

„Дођите да као хришћани уђемо у нову годину, да се одлучно и заједнички боримо против псовки, пијанства...“.

Наставивши да пише истим жаром, одштампао је Проглас који су требали да потпишу они који су се одлучили за такав начин живота. У ускршњем броју 1923. године Трифа је објавио листу имена првих „војника“, односно оних који су му писали да су прихватили Проглас који налаже борбу против псовки, пијанства и других грехова. Саветовао је да није довољно само рећи неким гресима „не“, него и да треба напредовати према дару и светлости нашег Спаситеља Исуса Христа из Новог Завета.

Тако је настао покрет „Војска Господња“. Уследили су конгреси, скупови у селима, формирале су се посебне групе „војника“ које су се скупљале да заједно проучавају Библију и охрабре се.

Свештеник Јосиф Трифа као духовни вођа овог покрета, увидео је потребу да дефинише основне принципе покрета. Traian Dorz је констатовао да су три основна принципа била: прихватање Исуса Христа као личног Спаситеља, нановорођење и Библија као једини темељ хришћанске вере.

Јосиф је разумео од самог почетка да тајна и моћ победе стоји и да ће увек стајати у Христу, у живој жртви распетог Христа. Говорио је: „Сво дело нашег спасења, од самог почетка, кажем вам, стоји и стајаће само у жртви распетог Исуса.“

Чудо откривења Христа производи у нашој души друго чудо: тајно и божанско дело нановорођења. Тајна покајања је дело Духа Светог, то је оно божанско дело коју чини, и треба да чини у животу сваког човека, Свети Дух и Света Реч. Ради се о оном тајном деловању и промени коју Божија Реч производи у животу онога који верује, заједно са Божијим Духом. Наше исцељење и спасење, као личности али и као народа, не може никад да дође ни из чега другог осим из познавања и живљења у складу са Светим писмом.

Јосиф Трифа је стално инсистирао на томе да центар људске пажње треба да је усмерен ка Исусу Христу.

„Темељ нашег спасења је распети Исус. Сва Писма нам о томе говоре (ев. по Јовану 3:16, Дела ап. 4:12...). Тражити спасење изван овог извора значи изгубити и време и спасење... Тражити спасење без Исуса Христа значи покушати мешање хлеба без брашна... То је општа слабост данашњих хришћана: да изоставе Христа из једначине њиховог спасења... Ђаво је врло лукав. Он оставља хришћанима сва правила, све обичаје, све форме. Он се бори само за једну ствар: да им украде брашно из хлеба, да им украде мед из саћа, да украде Исуса Христа из њиховог спасења.“

Каже се да ђаво нигде не спава мирније него тамо где се са ревношћу држе сва правила, обичаји, али недостаје распети и живи Христос... Ми ћемо стално објављивати само распетог Исуса, без обзира на противљења која се појављују... Јер знамо и верујемо да је само у Његовом Имену и у снази Његовог крста истинито спасење и живот...“

Покрет ‘Војска Господња’ се ширио изузетно брзо и постао је покрет народних маса. Године 1934. подигнуто је више оптужби на рачун овог покре-

та. Између осталих, један свештеник је писао: „Војска Господња је на почетку била добра док се бавила пропагандом против пијанства. Али одкад проповеда 'незналицама' о нановорођењу, постала је опасна и не треба је више подржавати.“ (Цитат из 'Историје Војске Господње' Traiana Dorza, стр. 334).

Свештеник који је изнео ову оптужбу је врло добро познавао православну теологију. Он је знао да се по православној догми нановорођење дешава код крштења. А пошто се мала деца крштавају, значи, сваки православац који је био крштен као мало дете, сматра се да је нановорођен.

„Проповедати нановорођење које се дешава онда када схватиш значење жртве Господа Исуса и када га примаш као Спаситеља значи негирати способност крштења да производи нановорођење! Проповедати у Православној цркви нановорођење као чин који настаје тек касније, када се човек вером врати Богу, то је уствари нешто што противречи једној врло важној православној догми. Али свештеник Трифа, који је проучавао шта Свето писмо говори о нановорођењу и који је желео да буде веран Писму, није имао другог излаза. Проповедао је науку која је била у противречности са догмом цркве којој је припадао.

Главна оптужба која је поднесена против свештеника Јосифа Трифе је била та да је одбио да јерархија Православне цркве преузме водство над Војском Господњом. Током неколико година се покушавало да овај покрет потпадне под власт званичних црквених органа. Ипак, Јосиф је схватио да су они, који су хтели да се докопају Војске, имали намеру да је преобразе, и то из покрета духовне обнове у неку врсту културног друштва.

Да би избегао овакву катастрофу, Јосиф Трифа је дао оставку на свештеничку функцију, са намером да остане вођа Војске Господње и издавач часописа „Светлост села“. Међутим, митрополит из Сибиуа га је обавестио да ће му се, од тренутка када буде престао да буде свештеник, одузети вођство над Војском као и над издаваштвом листа.

„Јерес“ свештеника Трифе је гласила овако: „Свештеник Јосиф Трифа проповедао је о жртви Господа Исуса Христа, позивајући људе да прихвате Исуса као личног Спаситеља. Проповедајући директан сусрет између грешне особе и Исуса Христа, као и спасење приликом овог сусрета, негирао је једну од најцентралнијих догми Православне цркве.’

Митрополит Николае Балан је негирао било какву могућност везе грешног покајника са Спаситељем на било какав начин осим уз посредништво Цркве!

Претходна сведочанства су нам приказала искуства свештеника: Думитруа Корнилескуа, Тудора Попескуа и Јосифа Трифе. Поновићемо главне тачке њихових активности:

Најпре, превод Библије на модеран румунски језик, без икаквог скретања од оригиналног текста, сматрао се за „протестантску“ акцију.

Затим, кад су ови људи проповедали лично спасење кроз Господа Исуса Христа, противречили су догми да је Црква та која удељује спасење.

Када се Тудор Попеску вратио библијској науци која гласи да је Исус једини посредник између човека и Бога, био је оптужен да поништава догму о светитељима који посредују између човека и Бога.

Када је Јосиф Трифа проповедао о нановорођењу као последици прихватања Исуса Христа искреном вером, био је оптужен да поништава догму нановорођења кроз крштење мале деце.

Думитру Корнилеску и Тудор Попеску су се прикључили еванђеоско-протестантским црквеним заједницама. Исто тако су учинили и многи из Војске Господње. Ово је решење којем прибегава све више православних Румуна који се прикључују баптистима, пентекосталцима и осталим еванђеоским групацијама. Поменуте црквене заједнице данас броје више од пола милиона чланова. Све више Румуна се прикључује овим црквама.

Такав је случај и са следећом особом. Следи део аутобиографије Daniela Cristiana Floree, бившег верника и свештеника Румунске православне цркве.

DANIEL CRISTIAN FLOREA, **бивши свештеник Румунске православне цркве**

Рођен сам у граду Ајуду, у општини Алба, децембра месеца 1974. године у породици православних верника. Моја породица је припадала средњем стаљеру.

Сећам се оца како је седео у првом реду у цркви, да га други не би ометали. Нас би поставио испред себе. Мама је седела на женској страни и увек нас гледала са љубављу и поносом. Моја старија браћа, Марћел и Мирћеа би ме посадили између себе и све време задиркивали, а ја бих негодовао а некад и плакао. Често смо похађали цркву тако да су нас познавали свештеници, служитељи и људи који су редовно долазили тамо, а ја сам почео, а да се не примети, да учим напамет текстове једноставних песама... Код куће смо наставили да певамо ове песме и да се молимо. Увече би нас отац замолио да клекнемо и молимо молитву „Оче наш“. Ова породична пракса је утицала на цео мој живот.

Година 1989. је представљала прекретницу у развоју наше земље али и у животу наше породице. У лето те године мој брат Марћел се врло тешко разболео. Имао је рак костију и целе године подносио ову тешку болест. Породична равнотежа се пореметила а нисмо имали никакав духовни или други извор снаге који би помогао мојим родитељима да прођу кроз такве тренутке. Отац је потражио утеху у алкохолу, а мајци је било јако тешко док је обилазила болнице у Клужу. Имао сам тада 14 година. Исте године десила се и револуција у којој је Чаушеску пао са власти. У то време је моја душа била пуна боли јер сам гледао мог брата како дан за даном копни. Такође, било ми је жао и оних који су изгубили своје најмилије у револуцији. Често сам код куће сатима држао мој први молитвеник а онда на коленима молио Бога, Свету Богородицу и светитеље да нам помогну. Ипак, ништа се није дешавало. Како су дани пролазили приметио сам да су осмех и добра воља нестали. Приметио сам да сам сазрео пре времена. У то време сам врло често одлазио у манастир у Римету, присуствовао многим светим литургијама и враћао се кући увек са новом надом.

У пролеће 1990. године мој брат је умро а заједно са њим, да тако кажем, и читава моја породица. Гледао сам према небу, али је небо остајало немо

на моје вапаје. Тог лета сам се прикључио црквеном хору Симеон Барнуциу, где је служио протојереј Токанел Јоан, кога је моја бака јако хвалила због начина проповедања. Те исте године са хором смо отишли у Молдавију. Тамо сам открио лепоту Православља изражену у манастирским сликама, у молдавском стилу градње цркава и у песмама које сам слушао. Био сам поносан што припадам таквом народу и цркви која има много верника, много калуђера, много светих служби и свештеника обучених у златне хаљине. Кад сам се вратио кући, још више сам се приближио цркви убеђен да се у њеним песмама и научавањима налази сакривен Бог.

Кад сам имао 16 година купио сам прве православне књиге, које ће ми касније обликовати живот. То су биле: Свето писмо, псалтир и Египатски патерик. У мојим свакодневним молитвама користио сам Псалтир. Ове дугачке молитве су за мене представљале мистичну страну живота.

У то време сам дочуо да у граду постоје и неке групе другачијих хришћана, које смо подругљиво звали 'обраћеници'. Ови људи су омаловажавали Мајку Господњу, свети крст, и нас многе. О њима сам слушао и много горе ствари, као на пример да представљају непријатеље румунског народа који покушавају да уведу нову верску науку која потиче из Америке, желећи да покваре наше обичаје, правила и традиције наслеђене од праотаца...

Православни свештеници углавном нису препоручивали самостално читање и проучавање Светог писма. Ипак, ја сам поседовао јаку жељу да почнем са читањем, те сам, по савету мог пароха, почео да читам псалме. Касније сам почео да читам и еванђеља, али са великом бојазни, јер су нас учили да ми, обични народ, не би требало да их читамо зато што су то тешко разумљиве књиге. Могли бисмо да се изгубимо ако их погрешно протумачимо! Пошто сам жарко желео да се сретнем са Богом, наставио сам да читам, али веома пажљиво јер сам знао да Бога не могу да сретнем на погрешном путу. У Еванђељу по Јовану сам читао о сурету Никодима и Господа Исуса. И природно, питао сам се да ли сам и ја нановорођен. Никад нисам чуо да се о овоме проповеда. Постао сам узнемирен, постављајући себи многа питања.

Године 1993. сам завршио гимназију у Ајуду, а лето провео при цркви у истом месту. У пролеће 1994. сам почео да се спремам за факултет да бих постао слуга Божији. Студирао сам црквену историју, догматику, Стари и Нови завет, румунски језик, музику. После сам прешао у Сибиу, у оазу ардељског Православља. Моја мајка је била јако срећна што њено најмлађе дете жели да постане свештеник.

Ипак, већ у првим данима мог студирања сам доживео нека разочарења, јер су многи преписивали приликом полагања испита. А ја сам, са друге стране, успео да положим све са најбољим оценама и да добијем почасну стипендију. Када сам чуо за то, одмах сам ушао у храм да захвалим Богу. За време студија углавном сам трошио новац на књиге, путовања у манастире по целој земљи и учествовања на конференцијама. Али, предавања нису задовољила моја очекивања, јер сам ја на факултет првенствено отишао из разлога да решим проблем своје душе, а то је да упознам Бога и његову љубав.

У лето између III и IV године студија упознао сам своју будућу супругу. Била је то девојка као из другог света, из света чистоте и лепоте. Током целе четврте године смо били заједно а потом се и венчали. Године 1998. сам завршио универзитетске студије и тог лета кренуо у село за које сам добио задатак да се духовно старам. Село се звало Ђеођел у општини Понор. Био сам хиротонисан као свештеник у манастиру Римец, у општини Алба. Највећи сан моје мајке се испунио. Моја супруга је гледала на мене као на мушкарца који сам зарађује свој хлеб, и сам је свој господар. Били смо спремни да започнемо заједнички живот у мојој парохији. Моји познаници, родбина и пријатељи су се радовали мом успеху.

Пошто сам имао жељу да у свему будем налик на људе у мојој парохији која се налазила у планини, почео сам да радим пуно, и купио овце, козе, краву. Желео сам на тај начин да им се приближим и да их разумем, да се укључим у живот села, да упознам тешкоће свакодневног живота.

Упознајући мештане, схватио сам да они не живе правим хришћанским животом, већ некако традиционално, уз практиковање обичаја које нису разумели и певање песама на старом румунском језику који такође нису разумели. Често сам размишљао шта би требало да се учини да би парохијани могли да имају удела у хришћанском животу који је у складу са Библијом? У мени се водила борба: шта да проповедам, Свето писмо или традицију? А традиције смо имали две: ону наших предака коју нико више не би могао да држи, и ону румунског села која је испреплетена са паганством, о којој сам знао из етнографских и фолклорних књига које сам добро проучио.

На жалост, људи се нису мењали. Био сам разочаран. Зар тако изгледа румунски народ после две хиљаде година хришћанства? Људи су ми долазили да обавим неке обреде које су видели као спасоносне за њихове проблеме. Схватио сам да ти обреди имају само краткотрајне ефекте али да не доносе трајнија решења. Моја супруга је дошла на идеју да се преселимо у другу парохију. Можда бисмо тамо могли да нађемо људе који се држе свете традиције и живе истинским хришћанским животом. Мислио сам да сам за протекле две године службе стекао нека искуства и да ће моја даља служба бити оснажена. Од епископије из Караш-Северина добио сам две парохије негде у Банату, код Оравице. На дан мог постављења било је тако мало људи да сам хтео да плачем. Питао сам се зашто људи не долазе макар на свету Литургију, ту најважнију службу у Православној цркви?

Парохијска кућа у којој смо требали да живимо је била јако запуштена. Одлучили смо да је реновирамо, али смо још од самог почетка наишли на противљење јер у црквеној благајни, тобоже, није било пара. Парохијани, чланови црквеног одбора, су почели да измишљају разлоге због којих реновирање не може да почне. Моја супруга је плакала, а ја сам, као мушкарац и глава породице, почео да размишљам о разним решењима. Док сам тако размишљао, на врата је покуцао ђакон баптистичке цркве. Поздравио ме је речима: „Господњи мир, брате“. Ја сам му одговорио да ми нисмо браћа. Православци са баптистима нису браћа. „Онда пријатељ“ одговорио је. „Може“ рекао сам, али под условом да на ваше евангелизације не зовете моје парохијане јер ћу се, у супротном, наљутити. Упитао сам га да ли

познаје некога ко би могао да ми помогне у невољи, и он се понудио. Су-традан је већ испунио моју молбу, а ја нисам могао да верујем да је то учи-нио тако брзо, без претходног разговора о цени. Моји парохијани нису ни прстом мрднули, а овај верник, непријатељ наше православне вере и на-шег румунског народа, учинио је све што је било потребно. Тако сам постао пријатељ ђакона баптистичке цркве. За време дугих зимских вечери одла-зио сам код мог пријатеља да разговарамо из Светог писма. Био је једини човек који се занимао за свете ствари. Када би наши разговори запели, узим-ао би песмарицу и певао на славу Господу, а ја сам га пратио. Његова су-пруга би нас увек лепо угостила. Почео сам да из њихових живота читам као из живе посланице.

Духовно стање у мојој парохији је било катастрофално. Обично увече, док смо држали вечерњу службу, у цркви смо били моја супруга, ђакон и ја. Онда сам предложио да је боље да идемо у баптистичку цркву, у којој људи славе Господа. Они би славили на њихов а ми на наш начин, али би у сва-ком случају било боље да будемо међу људима који славе Бога, него да про-водимо време оговарајући. Кад ме је баптистички ђакон угледао, позвао ме је да проповедам у њиховој цркви, јер сам теолошки био поткованији од њега. Оно што сам проповедао ујутру у мојој цркви, то бих увече говорио код баптиста. Пазио сам да их не увредим и да проповедам само оно што стоји у Светом писму. У међувремену, схватио сам да смо уствари ми, православни, били ти који су учењу Светог писма додали традицију, те да смо ми заслуж-ни што се учења наших двеју цркава разликују.

Године 2002. у мом селу је баптистичка црква организовала недељу дана евангелизације и мој пријатељ ђакон ме је позвао као пријатеља. Нисам могао да га одбијем, пошто се он увек одазивао на моје позиве и никада ме није одбио. Једне вечери је био позван младић старости око 35 година који се представио као бивши православни свештеник, који се пре неколико година обратио Богу и постао еванђеоски хришћанин. Наравно, због свега овога био сам позван у Карансебеш у епископију да објасним своје присуство на баптистичким скуповима. Забранили су ми да се виђам са бившим свештеником а и са ђаконом баптистичке цркве. Одлучио сам да не послушам епископову забрану, јер сам сматрао да сам слободан човек који може да одлучује о својим поступцима.

Следеће године за 8. март смо били позвани у баптистичку цркву у Ра-каждие да прославимо дан жена. Били смо знатичељни. Тамо није било игре и песме, већ су се напротив, људи молили Богу. Квалитет молитава које сам чуо тог дана из уста врло једноставних људи, нисам чуо ни од једног од челних људи у Православној цркви. Тада смо моја супруга и ја схвати-ли да ми не знамо да се молимо Богу на један тако директан и личан на-чин. Ми смо се молили из молитвеника. После молитве окупљени су поче-ли да проучавају Свето писмо о улози жене а проучавање је водила сестра Татјана Гонгола, апсолвент библијског института у Сурдуку, поред Лугожа. Постављала је питања: шта, кад, где, зашто, ко, како? Гледала је у Божју реч и прецизно налазила одговоре на питања која су била постављена.

Тада се и у мени родила идеја да постављам питања Божјој речи и да у њој тражим одговоре. Размишљао сам о томе и одмах почео да проучавам Библију. Занимљиво је да сам ову жељу добио баш за 8. март, након слушања излагања жене која је тумачила Писмо само њим самим. Један од баптистичке браће је инсистирао да идемо на библијски институт у Сурдуку ради проучавања Светог писма, рекавши ми да ћу тамо, потпомогнут Божијом светлошћу, и сам открити истину. Из тог разлога предложио сам супрузи да искористимо две недеље одмора и да их проведемо на Институту, јер ионако пет година нисмо користили годишњи одмор. Вратили бисмо се оданде таман за Цветну недељу, а и ја бих имао више материјала да проповедам онима који ће доћи на службу за Ускрс. После неколико дана, моја се супруга сложила, али ме је упозорила да не дозволим да ме заведу речи еванђеоских верника и да им се не прикључим онако како је учинио онај други православни свештеник. Седмог априла, заједно са супругом и две ћеркице, стигао сам у Сурдук на Институт. Били смо изненађени братском љубављу којом смо били примљени. Иронично сам гледао на мото књиге коју смо добили: „Даће правац вашем животу“. Сматрао сам да сам ја већ правилно усмерен и да ми ова књига неће ни у чему помоћи. Ипак, уживао сам да поново студирам. Само са Библијом у рукама и оловком, проучавали смо старе завете које је Бог склопио са Нојем, Аврамом, Јаковом и осталим патријарсима. Открио сам једног личног Бога, Бога који обећава да ће благословити оне који га слушају. И открио сам да Бог оно што обећа оно и испуњава. Открио сам да је Господ Исус такође дат као благослов. Господ Исус је дошао да преузме грехе света, понизио се и био жртвован као јагње, да бисмо ми, посредством Његове крви добили опроштење греха. Тамо сам открио да је Исус дошао да људе помири са Богом, да нас доведе у један лични однос са Њим. Почеле су да ми се отварају очи и открио сам неколико истина:

- Божији Син је умро уместо мене.
- Кроз Његову крв имам опроштење греха.
- Божја доброта ме подстиче на покајање. Покајање је Божја заповест.
- Исус је принео себе као жртву једном заувек. Вером у Њега као Спаситеља добијамо Његову праведност.

- Исус је нови Адам. За моје спасење Исус је поднео смрт на крсту.
- Отац ме прихвата као сина уколико вером постанем брат Исуса Христа.

У ове истине сам једино могао да верујем. У свом срцу сам прихватио Исуса Христа као Господа и Спаситеља, и учинио завет са Господом. У православној „религији“ Господ Исус Христос ми никад није био представљен као Господ и Господар мог срца, нити као онај који има апсолутни ауторитет у мом приватном и службеном животу. Код нас су постојале Његове речи али и речи Светих отаца. Ове људске речи су имале апсолутни ауторитет што се тиче вере.

Поставио сам себи питање: „Чији сам ја заправо служитељ?“ Одговорио сам: Божији. Па, ако сам Божији служитељ чије речи треба да послушам? Ако је Он мој Господ и господар, онда треба да слушам Божије речи. Ово

откривење је обесмислило целокупну православну логику у којој сам се родио, и коју сам учио на факултету.

Моја супруга је била зачуђена. Објаснио сам јој да је спасење лично и да тек кад поверује и заволи Господа свим срцем да и она може да учини завет са Господом. Она ме је подсетила на неизвесност која нас чека: да више нећу бити свештеник, да ће нас избацити из парохије, из куће... и шта ћемо онда да радимо? Каква је наша будућност и будућност наше деце?

Следећег јутра сам се пробудио врло узнемирен. У мени се водио рат на два колосека: материјалном и духовном. Како ћу решити материјалне проблеме? Духовно више нисам могао да служим на позицији која није по Божјој вољи, учећи људе погрешним наукама или хранећи их узалудним надама. Празник Ускрс је био на помолу и требало је да исповедам људе, а знао сам да таква пракса није по Божијој вољи. То из разлога што су људи сагрешили пред Богом, па према томе са Њим треба и да се помире, ако желе да им буде опроштено и да буду спашени. Сматрао сам да ако људи мојим посредством траже опроштење греха значи да је Исус узалуд умро, јер ће људи мени захваљивати за опроштење греха а не Богу. Даље, људи су такође погрешно веровали да захваљујући мојим молитвама мртви одлазе у Божије царство. После Ускрса сам требао да крстим једно мало дете, али ни то нисам могао да урадим јер дете од шест недеља не може да упозна Господа Исуса и не може да га прими као личног Спаситеља и Господа. Пошто смо требали да идемо у Лугож у цркву, молио сам Господа да ми говори кроз речи проповедника. Молио сам да ми покаже како да решим моје проблеме јер сам знао да Бог у својој мудрости већ има решење за њих. У свакој речи слушане проповеди открио сам како ми Бог даје одговор на мој душевни немир. Схватио сам да ми Господ говори на веома директан начин, захвалио сам му и од тога тренутка нико и ништа није могло да ме одврати од одлуке коју сам донео. После подне смо посетили једну другу цркву у селу, и тамо је Господ проговорио мојој супрузи. Устала је и рекла да она надаље хоће да буде не само слушач Божје речи него и њен извршилац.

Са братом проповедником цркве смо разговарали о томе да не желимо да напустимо место евангелизације докле не учинимо завет са Господом Исусом и то крштењем уроњењем у воду. Рекли смо му да смо на Библијском институту схватили право значење крштења и да се верник треба да крсти као одрастао човек. У среду, 16. априла организовано је наше крштење у једној баптистичкој цркви у оближњем селу. Схватио сам да је и православни свештеник грешник и да је на небу велика радост и за једног свештеника који се враћа Господу.

У четвртак смо се вратили у нашу парохију, али су наши парохијани већ чули за наше крштење. Мој кум ми је то потврдио и рекао је да ће нас избацити из цркве. У радњи, продавачица ме је гледала љутито и пребацила ми како сам могао да се одрекнем свете Богородице, светитеља, крста, икона, свих наших обичаја...

Схватио сам да ће притисак бити врло велик и зато сам се молио Господу да моја реакција буде прикладна. У петак у два сата послеподне дошао је ујак моје супруге, који је такође био свештеник и саветник у епископији у Каран-

себешу као и протојереј из Оравице, мој директни шеф. После дугог разговора, који је протекао у миру, што је био одговор на моју молитву, затражили су моју свештеничку одору, кључеве од цркве као и црквена документа. У парохијску кућу су дошли други свештеници и затражили да је напустим. Молио сам их за период од десет дана, али су они инсистирали да то урадим одмах, истог тренутка! Рекли су ми да издајник Православља нема права да спава у стану који припада Православној цркви! Наш комшија је у том тренутку интервенисао и рекао да ће нас он примити у своју кућу да не будемо избачени усред ноћи на улицу! Још им је рекао и то да су гори од комуниста. То их је погодило, па су нам, после краћег договора, дозволили да се за три дана иселимо. Господ је те ноћи био на делу. Те ноћи су наша браћа почела да долазе у парохијску кућу. Први је дошао проповедник баптистичке цркве из села и понудио нам своју помоћ. Онда нас је ђакон исте цркве позвао да се преселимо у његову кућу. Потом је дошао и један полицајац. Био сам на трен узнемирен мислећи да он долази по службеној дужности. Уствари, полицајац је био верник који је такође дошао да помогне. Када су сви отишли, погледао сам на своју супругу, а потом смо заједно заплакали од радости. Каквог великог Бога ми имамо!

Сутрадан када се вест прочула и доста света окупило, свима сам говорио: Добри људи, ја не желим да идем, хоћу да останем са вама, али оно што нам је свима потребно јесте промена живота. Ко жели да се покаје, може то да учини и у нашој (православној) цркви али не кроз исповедање мени, него пред Богом, пред ким смо сви сагрешили. Он је добар и праведан и жели да нас очисти од сваког греха. А онда ако неко жели да склопи завет са Господом треба да га прими вером као Господа и Спаситеља. Ја ћу од сада, драги пријатељи, проповедати само из Светог писма.

Међу мештанима је настала подела на оне који су желели да останем, и на оне који су били против. Укратко после тога дошла су браћа из Оравице и почела да утоварају намештај и остале ствари из дотадашњег нашег стана. Затим је дошао и мој (бивши) епископ. Избацио је сву браћу из стана и веома лукаво ми понудио да останем. Ја сам прихватио, а он је одговорио да је то могуће једино под условом ако се одрекнем завета који сам склопио крштењем у баптистичкој цркви. Захвалио сам се и рекао му да ја то не бих учинио ни за шта на свету зато што не желим да будем неверан Богу. Након тога сам оптужен и да сам опседнут демоном, а моја супруга је на све то предложила да заједно запевамо нашу песму: „Одлучио сам да следим Христа“. Те суботе пред Цветну недељу, напустили смо парохију. Од тада више нисам облачио свештеничку одору а нисам ни одлазио на литургију. Нисам баш одмах могао да поверујем да више нисам свештеник, али сам схватио да ми је Господ дао другу службу, бољу, службу помирења људи са Богом. Браћа из баптистичке цркве су ми говорила да не могу да верују сопственим очима у то да се један православни свештеник обрати Богу. Ја сам им рекао да се моле да Бог доведе до покајања и друге свештенике, те да се што више људи из нашег народа обрати Богу.

Од тада путујем широм земље, утврђујем еванђеоске цркве и позивам православне вернике да склопе вечни савез са Господом Исусом, верујући

у Њега искључиво и само на основу библијског откривења, одбацујући сва касније уведена учења.

Сведочанства бивших свештеника Румунске православне цркве преузета су (у скраћеном облику) из часописа 'Scriptura sau Traditie' на румунском језику, бројеви 1, 6, 7, 8; година издавања 2009. О поменутиим личностима постоје подаци и на интернету, на сајту Vikipedija као и на: <http://misiuneapentrupreoti.wordpress.com/>

Stylianos I. Charalambakis (1916-2009), бивши свештеник - јеромонах Грчке православне цркве

Апостол Павле у Библији пише:

І Коринћанима 13:11: „*Кад сам био дете, говорио сам као дете, мислио сам као дете, закључивао сам као дете. А кад сам постао човек, престао сам с детињаријама.*“

Човек долази на овај свет урођен у незнање и без спознаје, неспособан да препознаје себе или своју околину. Нераздвојиво од његове природе је детиње незнање. Како године пролазе, по Божијој милости, човек може да пређе из неосетљивости у осећајност и свесност, из незнања у знање. Таквим путем сам и ја прошао. Заиста, најпре сам почео да учим о себи, својој прошлости и васпитању, и вредностима до којих су држали моји родитељи.

Одувек сам поседовао јака религиозна убеђења које сам формирао под утицајем родитеља и учитеља. То ме је још у младости научило да се бојим Бога. У то време, одлучио сам да постанем монах, мислећи да ћу спасити своју душу служећи Господу.

Иако сам у манастиру дошао до сазнања да сам у ствари био далеко од служења Богу и спасења моје душе, моји духовници су ме још увек сматрали погодним за свештенство. Тринаестог јуна 1943. био сам рукоположен за свештеника и остао у свештенству Грчке православне цркве наредних 12 година.

Али, како сам могао да будем сигуран да верујем у Божје истине а не у религиозне институције и традиције које су људи додавали током векова? Како сам могао да знам да нисам био преварен заједно са мојим родитељима и другима у мом друштву? Постоји једна стара грчка пословица која каже: „Међу људима најтеже је упознати себе“. Ова изрека сведочи и указује да су људи у потпуном незнању и да не познају ни човечју природу а ни Божију. Због тога, они нису донели Богу славу коју Он стварно заслужује, нити дали част човеку које му припада. Незнање је усадило лажне доктрине у њихова срца, водило их погрешним путем и варало не само у погледу живота него и у погледу правог слављења Бога.

Иако несвестан те чињенице, и ја сам се налазио баш у таквом стању. Ипак, захваљујући Богу који ме није оставио да лутам у свом сиромаштвом погођеном духу, помоћ је дошла. Док сам проучавао Његову божанску реч, Он ми је показао пут како да постанем слуга Духа а не слова.

У Ев. по Матеју пише: „Блажени су сиромашни духом, јер је њихово царство небеско.“ Ове речи су заиста биле почетак мог духовног путовања. Го-

спод ме је научио да силом Духа Светог морам да ослободим себе свих облика себичности и поноса, и да postanем као праведно и невино дете. Открио сам истинито обожавање/слављење (Јован 4:24) и прави позив у животу (Матеј 28:19, Марко 16:15) изнова и изнова проучавајући Библију, као резултат светла коју је божански давалац светлости дао мом срцу.

Божја Реч је почела да ради у мом срцу и дала ми апсолутну сигурност да доктрине које смо наследили од наших предака, са снажним нагласком на испразну формалност и ритуале, није научавао ни Господ а ни његови апостоли. Библија нам каже да је Бог Дух (Јован 4:24). Слављење и служење Богу морају да се повинују Његовој природи. Наравно, материјалне ствари, као што су црквено посуђе, свештеничке одоре и остало спречавају истинито обожавање, зато што њихова материјална природа никако није слична Божијој духовној природи.

Рана апостолска црква никада није користила религијске церемоније и ритуале онако како их користе свештеници Грчке православне цркве. Уопште нису користили материјалне предмете (попут икона, кандила, свећа, тамјана...) да би изразили или пренели на друге своје богопоштовање. Уместо тога, верници „били су истрајни у апостолској науци и заједници, у ломљењу хлеба и у молитвама.“ (Дела 2:24).

Након што ми је Господ открио ове истине, престао сам да верујем у Грчку православну традицију и усмена предања. Наравно, када ме је мој епископ жигосао као „јеретика“, почео сам да се суочавам са тешким прогонствима. Ипак, нашао сам велику утеху у Божјој речи јер ме Он није оставио да трпим искушења више него што могу (1. Кор. 10:13). Увек сам са одважношћу понављао охрабрујуће речи апостола Павла: „Све могу у ономе који ме снажи.“ (Фил. 4:13).

Схватио сам да морам да прођем кроз ватру како бих учврстио мој карактер и доказао своју лојалност Богу. Био сам сигуран да једно јагње, под будним Божијим оком, неће бити поједено од вукова.

Озбиљне ствари су почеле да окупирају мој ум. Не само да ритуални начин слављења Бога није био у складу са Божјом речју, него ни свештенство као такво није требало више да постоји. Жртва нашег Господа је укинула потребу за старозаветним свештенством. Жртве које су приносили свештеници Старог завета наговештавале су јединствену Христову жртву. Пошто је Господ сам учинио ту жртву, морамо да прихватимо да је свештенство било пренето на Њега. Ову истину Библија наглашава у Јеврејима посланици 7:23-25 и 9:12. Христова смрт на крсту је била довољна, према томе потреба за свештеницима је отклоњена. Они не треба више да постоје јер се жртве више не приносе. Божја реч је јасна у погледу овог учења.

Посланица Јеврејима 10:12-14: „Овај је, међутим, принео само једну жртву за грехе и занавек сео с десне стране Богу, и даље чека док његови непријатељи не буду постављени као подножје његових ногу. Једно приношење је, наиме, заувек довело до савршенства оне који се освећују.“

Према Библији, нема више потребе за свештеницима. Откад је Христос био разапет на крсту постоји „царско свештенство“ (1. Петрова 2:9) које

сачињавају сви они који верују у Искупитеља Исуса који „нас учини царством, свештеницима Богу и Оцу своме“ (Откривење 1:6)

Даље, људи свештеници не могу да опросте грехе, једино Христос може. Он је био жртвован како би опраштао грешницима. Матеј 9:6: „Син човечији има власт на земљи да опрашта грехе“. Спасење се даје вером у искупитељско дело које је Христос учинио на крсту. Ефесцима 2:8-9: „Јер сте посредством вере благодаћу спасени, и то није од вас, Божији је дар; не од дела, да се нико не похвали.“

Стога, свештеници нису чувари нити делиоци божанске милости. Православна догматика није у праву када тврди да свештеници имају ауторитет да свезују и разрешују грехе (Матеј 18:18). Православна црква погрешно тумачи овај стих када приписује ова овлашћења свештеницима. Нови завет нигде не спомиње да су апостоли икад користили овај ауторитет. Они нису никад позвали људе да дођу и признају своје грехе њима. Ауторитет везивања и разрешења који је Господ дао апостолима односио се на дисциплину у хришћанској заједници.

До трећег века после Христа хришћанска црква је сматрала све вернике свештеницима, без изузетка. Сваки верник припада једном и једином првосвештенику, Исусу Христу. Ово је потврђено у писањима црквених отаца, нпр. Тертулијана, Јустина, Иринеја из другог века и Оригена из трећег века. Такође и други документи као што су (*Didache of the Apostles* = *Апостолске поуке*), *Клементова посланица* и *Поликарпова посланица* односе се само на два црквена положаја/функције, наиме, на епископа или старешину, и ђакона. Једино *Посланица Игнација Антиохијског* (II век) говори о свештеницима и великим свештеницима. Баланос, професор теологије, писао је у својој *Патрологији* (стр. 48, 51, 52) да су ове посланице биле фалсификоване у IV и V веку после Христа. Ипак, Божја реч је јасна по овом питању, а шта кажу посланице апостолских наследника није толико важно.

Сада када сам имао више библијског разумевања, морао сам да одбијем унапређење које су ми моји претпостављени понудили. Са мојом новопронађеном вером, осећао сам да ме Господ позива да напустим свештенство које је била велика препрека у мом духовном напредовању. Тражио сам опроштење, кроз Христову крв, од мог Бога и Оца за све грехе које сам починио у свом животу, укључујући и оне учињене у незнању. Одмах сам подигао свој глас, захваљујући Богу за Његово драгоцену обећање да се више неће сећати моје неправедности, грешности и слабости.

Јеврејима 8:12: „Јер ћу бити милостив према њиховим неправдама и нећу се више сећати њихових грехова.“

Напустио сам Грчку православну цркву у којој сам служио читавих 12 година и постао део Еванђеоске цркве. Али, не да бих постао непријатељ претходној цркви него још већи пријатељ. Као протестант био сам ослобођен тираније епископа који су ме присиљавали да видим само онолико колико су они могли да виде. Из тог разлога могао сам, као грчки грађанин који поштује закон, да подигнем глас и позовем своје раније колеге свештенике на покајање – „Покајте се и верујте у еванђеље“.

Постао сам слуга Божији и то не „...служитељ слова, него Духа; јер слово убија, а Дух оживљава“ (2. Коринћанима 3:6). Мој живот је био ослобођен мртвих формалности. Држао сам се речи које је Господ рекао Самарјанки: „Бог је Дух, и који му се моле треба да се моле у духу и истини.“ (Ев. по Јовану 4:24).

Они који критикују Charalambakis лажно тврде да је он био само ђакон и да је био лишен свештеничког чина зато што се оженио. (Православна црква допушта да мушкарци који су већ у браку постану ђакони и свештеници. Ипак, ако је самац (монах) рукоположен за ђакона или свештеника, онда је њему забрањено да ступи у брак). Чињеница је да је Charalambakis достигао ранг архимандрита и био познат по имену Серафим (Он, као еванђеоски хришћанин, никада није спомињао ову ранију монашку позицију у Православној цркви из разлога своје понизности).

Он није био лишен свештеничког достојанства од својих претпостављених, односно није екскомунициран као свештеник. Баш напротив. Из разлога свога поверовања у Христа Спаситеља на основу библијског откривења, 14. фебруара 1955. године добровољно је напустио свештенство атинске цркве Свете Тројице у Ампелопики. Након што је постао обичан грађанин, посредством заједничког пријатеља упознао је фини даму Стеллу 28. априла 1955. год. Три месеца касније, 28. августа 1955. год. оженио ју је у еванђеоској Божјој цркви у Атини. Церемонију је извршио тадашњи пастор цркве, Николас Зазанис. Charalambakisov брак је трајао до његове смрти 2009. године.

Сведочанство бившег јеромонаха – архимандрита Грчке православне цркве, као и остале многобројне материјале, можете да прочитате на грчком језику на сајту: <http://www.sporeas.com/>

Г. DOBROVOLSKIY, бивши свештеник Аутономне украјинске православне цркве

Сведочанство о утицају Светога Духа и учења Светог писма на живот бившег православног свештеника Украјинске православне цркве Г. Доброволскију (текст који следи) представља предговор његовој књизи.

Ова књига је истинити документ, лично сведочанство бившег Православног свештеника који је данас пастор једне Еванђеоске Баптистичке цркве.

Свештеник Г. Dobrovolskiy је озбиљно и по својој слободној вољи проучавао еванђеље и упоређивао Христову научавања са праксом Православне цркве. Том приликом је увидео велику искривљеност и извртање научавања еванђеља, које је веома лако разумљиво када се ради о покајању, нановорођењу и спасењу грешника.

Уочио је отпадништво Православне цркве и није више могао да остане њен члан и служитељ. Од момента свог нановорођења, одлучио је да напусти Православље.

У овој књизи, са потпуном искреношћу и једноставношћу, аутор анализира истакнута учења Православног катехизма, и испитује их у јасном светлу Светог писма. Ово испитивање је начинио уз директну Божију помоћ, истовремено гајећи велике симпатије према људима који су остали у оквири-ма цркве којој је некада припадао. Он не критикује православне вернике, али им указује на пут спасења према учењу еванђеља; на пут који је остао незамрачен црквеним доктринама које је створио човек.

Дубоко сам уверен да ће ова књига бити велики благослов за сваку особу која озбиљно размишља о верским питањима и да ће довести многе људе Христу као њиховом личном Спаситељу.

Зашто сам напустио Православну цркву?

Ово питање мучи и узнемирава многе моје пријатеље и познанике који су навикли да ме гледају као свештеника Аутономне Православне цркве Украјине.

За многе људе, било је нормално да ме виде као свештеника. Али, сада када више то нисам, многи су ме напустили, прекинули наше односе и беже од сваког сусрета са мном. Чак одбијају да одговоре и на моја писма. Осуђују ме као издајника Бога и Украјине. Неки су поставили подругљиво питање: „Да ли ћеш се преселити у Москву?“

(Украјинска аутономна православна црква се одвојила од Руске православне цркве 1920. кад је Украјина покушала да истуши из Руске империје после руске револуције 1917. године. Доброволскиев коментар се односи на оптужбу која је гласила да се он враћа Руској православној цркви (очито то није био случај!). Тензије између Украјинске аутономне цркве и Руске православне цркве трају до данашњег дана).

Ја ово не видим као трагедију, иако се лоше осећам због наивних људи који имају лоше мишљење о мени. Они изражавају жаљење и сматрају ме „залуталом овцом“ која ће „једнога дана да се врати у стадо“. Ови људи једноставно не схватају оно што би требали. Када би имали исправно схватање, они би се, уместо да ме осуђују, радовали и следили мој пример.

Не намеравам да их осуђујем иако ми чине зло. Суд припада једино Богу. Ја једино преузимам одговорност да утврдим и предочим им чињеницу да поседују погрешне ставове о духовним стварима. Ово чиним са великим жаром али и болом у срцу.

Моја је молитва Свемогућем Богу да им отвори духовне очи и дозволи им да виде Његову истину онаквом каква она јесте: чиста, света, непромењива, ослобођена људских изума и искривљености. Моја је молитва да је они виде, и на основу ње упознају Истинитог и Живог Бога, Створитеља неба и земље и свих видљивих и невидљивих ствари. Такође, желим да знају да Бог не захтева службу људских руку, као да има било какве потребе за њом, јер Он поседује све ствари и нама даје све што нам је потребно за живот.

Господ нам је дао своје истине кроз изабране пророке у Старом завету, а касније кроз свог јединог Сина, нашег Господа Исуса Христа и свете апостоле. Данас се објављује кроз Свето писмо, инспирирано од Светог Духа

и корисно за поучавање, како бисмо могли да следимо стопе апостола Павла и кажемо: „А ми имамо ум Христов“. Бог жели да у срцима имамо Христову љубав за Њега и за наше ближње. Он жели љубав која је света, нелицемерна, непрекидна и загрејана зрацима Сунца истине.

Какав би благослов био за нашу Украјинску нацију кад би се наше вође посветиле и поседовале ове квалитете по Божјој милости! Са оваквим квалитетима, оне би показале људима добар пример и кроз њих би Бог излио обилан благослов и кишу милости на сав свет.

Имам искрену жељу да, уз Божију помоћ, бацим светло на неколико питања у вези православног богослужења, које просечан верник-лаик не разуме довољно. Просечни православни верник нема право разумевање шта јесте а шта није угодно Богу. Да ли Бог можда сакрива своје лице како би избегао да гледа или слуша оно што пред Њим представља богохуљење?

Нека се читалац не уплаши. Било би боље за њега да прочита књигу до краја са стрпљивошћу и озбиљношћу. Такође и да молитвено размишља о ономе о чему чита а потом преузме одговарајуће кораке.

Према Светом писму, право богослужење мора да буде усредсређено на Бога и послушност Његовој науци. Само кад неко тако поступа, може заиста да слави Бога по Његовој вољи.

У Православној цркви не постоји правилно, Богу угодно, богослужење. Оно је далеко од праве светости и духовности.

Да би осветлили научавање Православне цркве која је у сукобу са научавањем Светог писма, покушаћемо да испитамо неколико аспеката Православне службе, којих има много. Најважнија од свих је служба слављења, која се назива Литургија. Њена важност превазилази остале. Почевши са литургијом, наставићемо са споменима за живе и мртве, молитвом светитељима, различитим очишћењима, читањем Светог писма, крштењем, и на крају неким додатним ритуалима и традицијама...

Целокупни текст књиге бившег православног свештеника (сада поповедника баптистичке цркве) G, Dobrovolskiy, који обрађује многобројна православна веровања и на њих даје јасне библијске одговоре, можете да пронађете и прочитате на руском језику на сајту: <http://www.svetpisaniya.ru/>.